

ทางการ เขาก็เลยไม่ส่งภาพไปซาลงอีกเลย แต่ก็ร่วมแสดงงานกับกลุ่มศิลปินอิมเพรสชันนิสต์แทบทั้งหมด ซึ่งรวมหลายครั้งในลอนดอน ในบรัสเซลส์ร่วมกับกลุ่ม 20 และในนิวยอร์กซึ่งดูรองด์ - รูเอล นำภาพของโมนีถึง 50 ภาพไปแสดง

โมนีทำงานหลายที่ แต่ส่วนใหญ่จะอยู่ในละแวกกรุงปารีส บางครั้งก็เดินทางไปทางใต้ของฝรั่งเศส ไปเวนิส ฮอลแลนด์ และลอนดอน หลังมรณกรรมของกามีเยเขาก็ไปอยู่กับภรรยาฝ่ายของแอร์น โอิชเต้ ซึ่งเป็นทั้งเพื่อนและผู้อุปถัมภ์ของเขา เธอคือภรรยาคนที่สองของเขาในเวลาต่อมา ในปี ค.ศ. 1890 เขาซื้อบ้านที่จีแวร์นี ริมฝั่งแม่น้ำเอ็ปต์ ซึ่งเขาอยู่มาตั้งแต่ ค.ศ. 1883 จนกระทั่งสิ้นชีวิตในปี ค.ศ. 1926

ณ ที่นี้เขาลงมือเขียนภาพชุดที่มีชื่อเสียงเรื่องล้อ เริ่มต้นในปี ค.ศ. 1890 ด้วยชุดกองฟาง (haystacks) ที่เขาเขียนในเวลาต่าง ๆ กันของวันตามความผันแปรของแสง ปี ค.ศ. 1891 เขียนภาพชุดต้นป๊อปล่า (poplar trees) ปี ค.ศ. 1893 ชุดด้านหน้าของวิหารรวง (Rouen Cathedral) ภาพเหล่านี้ขายได้ราคาดี งานที่เด่นเป็นเยี่ยมของโมนีก็คือ ภาพดอกบัวในสวนที่จีแวร์นี ซึ่งมีจำนวนนับไม่ถ้วน ภาพตามแนวอนอนบนผืนผ้าใบขนาดใหญ่เหล่านั้นไม่มีอะไรอื่นใดอีกนอกจากแสงสีบรรยากาศ กลิ่นอายของสระบัว

โมนีเป็นศิลปินอิมเพรสชันนิสต์จวบจนวาระสุดท้าย เขาอุทิศชีวิตของตนสังเกตอารมณ์ความรู้สึกอันเลื่อนไหลของแสงสี อิทธิพลของเขามีต่อศิลปินร่วมสมัยและผู้สืบสายศิลปะอิมเพรสชันนิสต์นั้นลึกซึ้งนัก อีกทั้งความรู้สึกในเรื่อง space ของเขา กับเทคนิคที่เป็นอิสระและการกล้าใช้สีแสดงให้เห็นว่า เขามีส่วนในงานจิตรกรรมที่จะพัฒนาต่อไปในศตวรรษที่ 20

23. เอ็ดการ์ เดอกาส์ (Edgar Degas)

ผู้คิดค้นรูปแบบใหม่มาใช้กับเรื่องเก่า

เอ็ดการ์ เดอกาส์ เกิดในตระกูลที่มั่งคั่ง ในปารีสปี ค.ศ. 1834 บิดามารดาวาดอนาคตไว้ให้เขาเป็นทนายความ แต่ตัวเขากลับเลิกความคิดนี้เสียในปลายปี ค.ศ. 1855 ด้วยการเข้าเป็นศิษย์ของจิตรกรผู้นิยมหลักการศิลปะแบบเก่าชื่อ หลุยส์ ลามอธ (Louis Lamothe) ณ เอกอลเดโบซาร์ (สถาบันจิตรศิลป์) ในปารีส ลามอธเองเคยเป็นศิษย์ของ จอง โอกุสต์ โดมีนิก แองเกรอซ์

ภาพเขียนตัวเองของเดอกาส์

มาก่อน เดอกาส์ยกย่องแองเกรอซ์และเคยพบตัวจริงของเขาด้วย ตลอดเวลาต่อมาเดอกาส์ไม่เคยทิ้งระเบียบการทำงานของแองเกรอซ์ที่ว่าด้วยการวาดเส้นได้เลย แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็นิยม เออแซน เดอลาคัวร์ซ์ และกุสตาฟ กูร์เบท์

ตั้งแต่ ค.ศ. 1856 เขาท่องเที่ยวไปในอิตาลี ฟลอเรนซ์ โรมและเนเป็ลส์ เพื่อวาดรูปลอกเลียนแบบศิลปินที่มีชื่อในอดีต เขาเขียนภาพครอบครัว Bellelli ซึ่งเป็นญาติของเขาในฟลอเรนซ์ นับเป็นภาพที่ดีเด่นภาพหนึ่ง

เดอกาส์ได้รับแรงบันดาลใจจากเรื่องศิลปะที่พี่น้องตระกูล กงกูร์ (Goncourt) เขียนไว้ ทำให้เขาเตรียมการไว้ว่าจะทำเรื่องใหม่ ๆ บางอย่างก็ไม่มีโอกาสได้ทำเลย แต่บางอย่างเช่นร้านกาแฟกลางคืนและนักร้องนำกลับเข้ามาอยู่ในงานของเขาตลอดชีวิตที่เหลือ ถ้าจะกล่าวถึงรูปแบบแล้วก็เหมือนกับจิตรกรร่วมสมัยกับเขามากหลายคนที่กำลังหลงใหลในลักษณะภาพที่แบนเรียบ เส้นที่ไว และองค์ประกอบแบบภาพพิมพ์ญี่ปุ่นที่แปลกตา นอกจากนี้เขายังเข้าไปเขียนภาพลอกเลียน ฮันส์ โฮลไบน์ นีโกลาส์ ปูแซง และเดอลาคัวร์ซ์อีกด้วย

เอ็ดวาร์ มาแนท์ พบเขาในพิพิธภัณฑ์ลูฟร์นั่นเอง ฐานะความเป็นอยู่ระดับเดียวกันและทัศนคติที่คล้ายคลึงกันทำให้ทั้งสองคบกันเป็นเพื่อนต่อมา แต่เดอกาส์นั้นมีนิสัยเป็นเอกเทศไม่เข้ากับใครโดยง่าย ร้านกาแฟแกร์บัวซ์ในปารีสที่เหล่าศิลปินอิมเพรสชันนิสต์และมิตรสหายใช้เป็นที่พุดคุย ถกปัญหากันนั้น เขามักจะเข้าร่วมวงได้เถียงกับใคร ๆ ด้วยภูมิปัญญาอันหลักแหลม และด้วยคารมที่เชือดเฉือนไม่มีใครเทียม

ใน ค.ศ. 1860 เดอกาส์เขียนภาพ *The Young Spartans Exercising* ซึ่งมีเนื้อเรื่องแบบคลาสสิกแต่ใช้เด็กหนุ่มสาวแถวมงต์มาร์ตเป็นแบบ เขาได้ร่วมแสดงงานกับซาหลง ในปารีสอยู่หลายปี

จนได้รับคำชมจากบีแยร์ ปูว์เดอซาวานส์ และนักวิจารณ์ศิลปะชื่อ กาสตาญารี หลังสงครามฝรั่งเศส-ปรัสเซีย (ค.ศ. 1870-1871) ซึ่งเขาไปประจำอยู่หน่วยทหารราบนั้นแล้ว เขาก็เริ่มเขียนภาพนักร้องนำในอุปรากร โดยร่างภาพดาราเรบาคากำลังฝึกซ้อมในท่าต่าง ๆ อยู่เป็นจำนวนมากมายภาพ *The Dancing Class* (ค.ศ. 1874) ก็เป็นอีกภาพหนึ่งในแนวนั้น

นางระบำฮุกเชอรองเก้ อิมเพรสชันนิสต์ปารีส

เดอกาส์ไปสหรัฐอเมริกากับน้องชายของเขาเพื่อเยี่ยมเยียนญาติในนิวออร์ลีอันส์ แม้ว่าเขาจะตั้งใจในแง่ศิลปะและวิถีชีวิตแบบใหม่ของที่นั่น ก็ยังรู้สึกว่ายู่กับมันได้ยาก ที่นั่นเขาทำงานได้น้อยมาก คือเพียงภาพเขียนเล็ก ๆ ซึ่งเป็นภาพการชื้อขายฝ้ายของลุงในนิวออร์ลีอันส์ กับภาพเหมือนของญาติชื่อ มาตามเรอเน่ เดอกาส์ เท่านั้น แล้วเขาก็ไปเที่ยวอิตาลีอีกใน ค.ศ. 1870 และ ค.ศ. 1873 หลังจากนั้นแล้วก็จะไปทางใต้มิได้ขาด ไปสเปนหลายครั้งและก็ไม่รอกโกใน ค.ศ. 1889

งานแสดงภาพเขียนของกลุ่มอิมเพรสชันนิสต์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1874 นั้น ได้มีช่างภาพชื่อนาดาร์ (Nadar) เอื้อเฟื้อสถานที่คือห้องทำงานของเขาที่ว่างอยู่เป็นที่จัดงาน เดอกาส์รบเร้าให้จิตรกรเข้าร่วมแสดงกันให้มาก ๆ เพื่อที่จะลดความรู้สึกผิดแปลกของงานให้น้อยลง แต่เขาก็ชวนมาแต่ที่ไม่สำเร็จ ใน ค.ศ. 1877 เขาได้รับการแนะนำให้รู้จักกับจิตรกรอเมริกันชื่อ แมรี คาซาด (Mary Cassatt) ซึ่งเดอกาส์เคยเห็นงานของเธอมาแล้วที่ซาลง 3 ปีก่อนหน้านั้น แล้วสัมพันธ์ภาพของคนทั้งสองก็ยืนนานสืบไป เขาชวนเธอเข้าร่วมแสดงภาพกับพวกอิมเพรสชันนิสต์ใน ค.ศ. 1879 ถึงแม้ว่างานแสดงภาพของศิลปินกลุ่มนี้จะได้รับการต้อนรับจากมหาชนด้วยความประหลาดใจ และด้วยเสียงติเตียนเรื่อยมาก็ตามที เดอกาส์ก็ยังเข้าร่วมวงด้วยทั้ง 8 ครั้ง นอกจากปี ค.ศ. 1882 เท่านั้นที่เขาประท้วงการที่ภาพดอกไม้ของเขาถูกตัดออกจากรายการ เขาตำหนิพวกศิลปินอิมเพรสชันนิสต์ที่เพียรพยายามส่งงานของตนไปให้ซาลงตัดสิน เพื่อจะได้แสดงภาพในงานนิทรรศการของเมืองอย่างเช่นที่ โคลด์ โมเนท์ กระทำตัวเขาเองนั้นไม่ส่งอะไรไปซาลงอีกเลยนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1870 เป็นต้นมา เมื่อคราวที่เขาต้องยกส่วนแบ่งมรดกของเขาช่วยน้องชายนั้น ทำให้เขาต้องขายงานไปบ้าง ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาไม่อยากจะทำอย่างยิ่ง เพราะเขามักจะชอบกลับไปแก้ไขต่อเติมภาพนิด ๆ หน่อย ๆ เสมอ

ระหว่างทศวรรษจาก ค.ศ. 1870 เมื่อเดอกาส์ได้ลงมือร่างภาพคอนเสิร์ตและละครสัตว์นั้น เขาได้ความรู้สึกเห็นห่างเหินซาให้กับชีวิตในปารีสอย่างเต็มที่ เขาเขียนภาพ *The Absinthe Drinker* (นักดื่มเหล้าแอบแซงท์ ค.ศ. 1876) ที่ร้านกาแฟ “เอเธนส์ใหม่” ซึ่งเจ้าของร้านจะเก็บโต๊ะไว้ให้เขากับเพื่อน ๆ เสมอ

เขาเขียนภาพชุดการแต่งตัวของหญิงสาวขณะอาบน้ำ เช็ดตัว หรือไม่ก็หิวลม ด้วยการทดลองทำบัวสต์ดูต่างชนิดกันมีทั้งสีน้ำ สีพาสเทลผสมสีน้ำมัน ภาพพิมพ์โลหะ ภาพพิมพ์หิน และโมนโอไทพ์ นอกจากนั้นเขายังมีบทบาทในฐานะประติมากรอีกด้วย เขาสร้างรูปปั้นซีฟิงที่ปั้นเหมือนจริงอย่างที่สุดไปร่วมแสดงในงานของกลุ่มอิมเพรสชันนิสต์ปี ค.ศ. 1881 เป็นภาพนักระบำสาวรุ่นใส่กระโปรงบัลเลต์ ผ้ามีสลิมมีโบผูกผม

เดอกาส์พบกับปอล โกแก็ง ใน ค.ศ. 1885 และได้มีโอกาสช่วยเหลือโกแก็งอยู่หลายหน เขาชอบงานของโกแก็ง เมื่อมีการประมูลภาพของโกแก็งใน ค.ศ. 1891 เขายังซื้อเอาไว้ภาพหนึ่งแล้วก็สะสมเรื่อยมานับแต่นั้น

ในบั้นปลายชีวิตเมื่อตาของเขาว่ามัวลงนั้น เขาทำงานเฉพาะกับสีพาสเทล ซีฟิงและดินเหนียวเท่านั้น สีที่ใช้ก็เข้มขึ้นขึ้นกว่าแต่ก่อน และรูปทรงก็กลับขยาดขึ้น ดึงดงามสมบูรณ์แบบขิ้น เดอกาส์